

Per una república obrera catalana, tant al nord com al sud dels Pirineus!

Alliberament de tots els presoners independentistes catalans!

L'article següent és una traducció d'un article del Grupo Espartaquista de México i la Lliga Trotskista de França, seccions de la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacional).

20 de febrer. Dotze dirigents independentistes catalans són portats davant del Tribunal Suprem espanyol pel govern burgès de Pedro Sánchez, president espanyol, del PSOE socialdemòcrata. És un procés-espectacle. El seu «delicte»: haver organitzat i dut a terme el referèndum de l'octubre de 2017 sobre la independència de la nació catalana oprimida, i haver proclamat la república catalana. Oriol Junqueras, exvicepresident de la Generalitat de Catalunya i membre d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), s'enfronta a una pena de presó de 74 anys. De fet, s'està florint a la presó des de fa més d'un any, amb vuit nacionalistes catalans més. També hi estan tancats Jordi Sánchez i Jordi Cuixart, com a responsables de les organitzacions independentistes Assemblea Nacional Catalana (ANC) i Omnim Cultural, i Carme Forcadell, expresidenta del Parlament català. D'altres van fugir d'Espanya per escapar de la presó, incloent-hi Carles Puigdemont, expresident de la Generalitat i membre del Partit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT). La policia i els serveis d'intel·ligència alemanys i espanyols van col·laborar estretament el març de 2018 per detenir i arrestar Puigdemont per una ordre de detenció europea que finalment Espanya va acabar retirant. La repressió i la humiliació que pateixen aquests nacionalistes burgesos catalans són una advertència per a qualsevol que es vulgui separar d'Espanya. Com a internacionalistes proletaris, exigim l'alliberament immediat de tots els independentistes catalans, com també de tots els nacionalistes bascos que es floreixen en cel·les espanyoles i franceses.

Retirada de tots els càrrecs!

L'acusació de rebel·lió, sedició i malversació de fons públics la va fer el govern anterior, liderat pel Partit Popular (PP) neofranquista; per la seva banda, Vox, partit franquista tradicional, obertament racista, antiimmigrant, anticatalà i antibasc, representa l'«acusació popular». Els socialdemòcrates són rabiosos espanyolistes i súbdits lleials de «Sa Majestat» Felip VI; donen suport, sense reserves i des del principi, a la persecució dels independentistes catalans (inclosa la suspensió de l'autonomia catalana entre l'octubre de 2017 i el juny de 2018), i estan al capdavant del govern des de l'any passat, duent a terme aquesta persecució. Quant als partits nacionalistes catalans, després d'haver ajudat a governar Sánchez a Madrid, només el van abandonar després que es negués, repetides vegades, a permetre un referèndum d'independència. Recentment han votat en contra dels pressupostos i Sánchez s'ha vist abocat a convocar eleccions legislatives anticipades per al 28 d'abril.

L'intent avortat dels socialdemòcrates per arribar a un acord amb les forces catalanes va enfurismar el PP, Vox i Ciutadans (C's). Aquesta trinitat franquista va organitzar una manifestació de força del xovinisme castellà a Madrid, el 10 de febrer, i va demanar l'empresonament dels independentistes catalans i la caiguda del Govern de Sánchez. L'ex-primer ministre francès, Manuel Valls, candidat de C's a l'Alcaldia de Barcelona, va participar personalment en aquesta bacanal de prejudicis rancis, en representació de la unitat del xovinisme anticatalà espanyol i francès. Quan era al govern amb el

Partit Socialista d'Hollande (2012-2017), Valls va liderar atac rere atac contra el proletariat, fent el possible per passar a la posteritat com la bèstia negra dels àrabs, els romanesos i totes les minories oprimides.

Per la independència d'Espanya i França

Hi ha una única nació catalana i una única nació basca, dividides i oprimides per dos estats capitalistes: Espanya i França. Per establir l'estat espanyol després de la mort del dictador Francisco Franco, Catalunya i el País Basc, i d'altres regions, van obtenir una autonomia enganyosa a finals dels anys setanta. A França, de fet, fins ara les nacions oprimides no han obtingut cap dret lingüístic ni jurídic, *en absolut*. Al País Basc, concretament, la població pateix una repressió tan forta com a Espanya. A causa de les diferències entre Espanya i França en el desenvolupament històric del capitalisme, la força motriu dels moviments independentistes a Catalunya i al País Basc (Euskal Herria) prové de les parts d'aquelles nacions minoritàries retingudes per la força dins d'Espanya. Per tant, el destí de bascos i catalans a França depèn molt del que passi al costat espanyol de la frontera.

Demanem la independència immediata d'Euskal Herria i de Catalunya, tant al nord com al sud. També estem a favor del dret a la independència de Galícia i de la retirada incondicional d'Espanya dels enclavaments marroquins de Ceuta i Melilla. Pel que fa a França, estem per la independència de la colònia francesa de Kanaky i de la nació oprimida corsa, igual que pel dret a la independència de *totes* les colònies franceses.

Veiem en la lluita per l'alliberament nacional una possible força motriu per a ***la revolució proletària*** i volem inculcar en les classes obreres de França i Espanya la convicció que la lluita contra l'opressió nacional de bascos i catalans és una part integral de la lluita per l'emancipació del mateix proletariat. ***A baix la monarquia espanyola! Per les repúbliques obreres de Catalunya i d'Euskal Herria!***

A baix la UE!

Catalunya no té cap atribut que s'assembli a un estat, especialment forces armades. Davant l'atac espanyol, i en absència d'un proletariat amb consciència de classe, no hi ha cap esperança de fer realitat la independència catalana en un futur pròxim. La burgesia catalana s'ha postrat davant la Unió Europea, implorant-ne suport. La UE no és un estat supranacional, sinó un consorci imperialista dominat per Alemanya, dedicat a pressionar la classe obrera a Europa, inclosa Alemanya, per extreure'n fins l'últim euro de benefici i trepitjar la sobirania nacional dels seus estats membres més pobres, com ara Grècia, Portugal o Romania, en nom de les potències imperialistes, principalment Alemanya i, en menor mesura, França.

A diferència de les il·lusions alimentades i difoses pels nacionalistes catalans, la UE dona un suport inequívoc a l'Estat espanyol burgès contra la independència catalana, que amenaçaria de rebentar Espanya i socavar l'imperialisme francès, alimentant les aspiracions nacionals de gallecs, bascos, corsos i tots els pobles colonials,

i que amenaçaria d'esfondrar tota la bastida de la UE, club de bandits amb les seves víctimes. **A baix la UE! Pels estats units socialistes d'Europa, units de manera voluntària!**

Per la independència política proletària

Els esdeveniments dels darrers dos anys han demostrat que la independència no provindrà de maniobres parlamentàries entre els independentistes burgesos que pidolen acords amb Madrid. Com afirmàvem l'any passat: «Hi ha una força capaç de fer realitat l'alliberament nacional, venent tots aquests enemics de l'emancipació de Catalunya: és la classe obrera, a través de la mobilització del seu enorme poder social» («La lluita per l'alliberament nacional, en un atzucac», supl. en català de *le Bolchéviek*, gener de 2018). La clau per alliberar aquesta força és la lluita per la independència política del moviment obrer. A Catalunya, això vol dir lluitar contra les il·lusions dels nacionalistes burgesos del PDeCAT, d'ERC i de la CUP, enemics de classe dels treballadors de Catalunya.

Els successius governs catalans —dirigits directament pel partit de dretes PDeCAT (i el seu predecessor CiU) o en connivència amb ERC i la CUP— van aplicar un pla d'austeritat contra els treballadors i uns atacs brutals als sindicats, de la mà de Madrid. La tardor passada mateix, la Generalitat catalana presidida per Joaquim Torra (PDeCAT) va deixar anar els Mossos contra funcionaris, docents, estudiants i metges, que van fer vaga i es van manifestar durant quatre dies contra les retallades pressupostàries i l'augment de les taxes de matrícula.

Els leninistes d'Espanya i França han de lluitar perquè la classe obrera trenqui amb el seu enemic de classe, fent que els obrers se sumin a la defensa de la independència catalana i basca. A Catalunya, el proletariat està dividit i una part important s'oposa a la independència. Cal lluitar sense treva contra el xovinisme castellà de «l'Espanya, una, grande y libre» i contra el xovinisme francès de «la France, une et indivisible», que estan molt arrelats. Aquesta ideologia burgesa la repeteixen fins a la sacietat els socialdemòcrates i els «marxistes» reformistes, així com els dirigents traïdors de la classe obrera al capdavant de les federacions sindicals; a Espanya, Comissions Obreres i UGT, històricament vinculades, respectivament, al Partit Comunista i al PSOE; i a França, la CGT (també històricament vinculada al Partit Comunista) i Force Ouvrière (FO). Només a partir de la batalla política contra aquesta ideologia es podran forjar partits leninistes-trotskistes, el lideratge revolucionari imprescindible per dirigir la lluita pel poder obrer en tota la regió.

Pseudotrotskistes: frontpopulisme i xovinisme

Fins al dia abans del referèndum de l'1 d'octubre de 2017 per la independència de Catalunya, Izquierda Revolucionaria (IR) —vinculada al Comitè per una Internacional dels Treballadors de Peter Taaffe— denunciava la lluita per la independència de Catalunya i d'Euskal Herria. L'oposava al «socialisme», que es podria aconseguir sota els auspicis de Podemos, el partit burges *anti-establishment* (i no menys xovinista) de Pablo Iglesias. Avui aquests oportunistes fan una crida per «una república socialista catalana dels treballadors i del

poble», que sortirà d'un «front únic» d'organitzacions obreres i de forces burgeses com la CUP i d'altres (*El Militante*, febrer). La perspectiva política d'IR és la del *front popular*, una coalició destinada a subordinar el proletariat a l'enemic burges de classe. A Espanya, el Front Popular —govern *burgès*— va ser, en la dècada de 1930, l'instrument d'estrangulació de la revolució espanyola, obrint el pas a les forces franquistes i al seu regnat reaccionari sagnant a partir de 1939 (vegeu «Trotskyisme contra front-populisme dans la guerre civile espagnole», *Spartacist*, edició francesa, núm. 39, estiu de 2009).

Pel que fa a la sobtada affició d'IR per a la «independència» de Catalunya, cal destacar que el seu lema màxim continua sent «per una república federal socialista» d'Espanya, en què a priori inclou catalans, bascos i gallecs, sense parar atenció a la voluntat d'aquestes nacions oprimides. Pel que fa a l'Esquerra Revolucionària francesa, s'accontenta de reproduir de tant en tant els articles dels companys espanyols, tot fent muts i a la gàbia sobre l'opressió de catalans i bascos pel seu «mateix» imperialisme francès. No és estrany que estigui enterrada en el partit xovinista i colonialista *burgès* de Jean-Luc Mélenchon.

Pel que fa als neomorenistes de l'agrupació Corrent Revolucionari de Treballadors i Treballadores (CRT) —a França, Corrent Comunista Revolucionari, dins del Nou Partit Anticapitalista—, van demanar l'abstenció en el referèndum de la independència de 2017, una crida que representava una capitulació al xovinisme castellà sense deixar de donar suport polític a la CUP burgesa. Avui miren de fer-se passar per combatents decidits per «l'autodeterminació catalana» mentre continuen escampant el xovinisme castellà. Sobre les eleccions catalanes de desembre de 2017, imposades per Madrid, escrivien [traducció pròpia]:

«Una part important de la classe obrera catalana va votar a favor de Ciutadans pensant en la unitat nacional [...]. La idea d'una “balcanització” de la península seria clarament greu i no hi ha cap força política d'esquerres o de classe que pugui desitjar-la seriosament».

—*izquierdadiario.es*, 23 de juliol de 2018

Així doncs, quan diuen que «els revolucionaris no s'accontenten amb qualsevol unitat de l'Estat espanyol» [traducció pròpia], la CRT s'oposa a la separació de Catalunya, d'Euskal Herria i de Galícia en nom de... la «unitat nacional» d'Espanya! Igual que IR, el suport que la CRT pretén donar a l'autodeterminació està subjecte a la condició d'una federació «lliure i voluntària» de repúbliques ibèriques, per la qual cosa la CRT «exigeix amb insistència que la CUP [burgesa] trenqui amb la burgesia catalana!

Contràriament al catastrofisme xovinista de la CRT sobre la «balcanització» d'Espanya, la victòria en la lluita per la independència de Catalunya seria un cop molt fort per al mateix aparell capitalista repressiu que manté el proletariat en general encadenat a l'esclavatge assalariat. Ara bé, la victòria del proletariat internacional no és l'objectiu de gent com la que integra la CRT o IR. A diferència d'ells, els espartaquistes intentem seguir els ensenyaments de Marx, Engels, Lenin i Trotsky, lluitant per noves revolucions d'Octubre d'arreu del món. ■

Articles de la LCI en català

"BOLCHEVIK" 0,20 €

Independència per Catalunya i el País Basc! Per unes repúbliques obreres!

El 19 de juliol de 2017, els treballadors de Catalunya i del País Basc van demostrar la seva força i van aconseguir la independència política dels seus territoris. Aquesta victòria és el resultat de la lluita dels treballadors i de la seva aliança amb les forces populars progressives. Aquesta independència és el resultat de la lluita dels treballadors i de la seva aliança amb les forces populars progressives.

0,20€ (4 pàgines)

"BOLCHEVIK"

Independència ja! Les masses catalanes desafien l'Estat espanyol

Polícia Nacional i Guàrdia Civil, fora de Catalunya!

Per una república obrera catalana!

El 19 de juliol de 2017, els treballadors de Catalunya i del País Basc van demostrar la seva força i van aconseguir la independència política dels seus territoris. Aquesta victòria és el resultat de la lluita dels treballadors i de la seva aliança amb les forces populars progressives.

0,20€ (3 pàgines)

"BOLCHEVIK"

Catalunya: Olenso neofranquista

La lluita per l'alliberament nacional, en un atzucac

Per una república obrera catalana!

El 19 de juliol de 2017, els treballadors de Catalunya i del País Basc van demostrar la seva força i van aconseguir la independència política dels seus territoris. Aquesta victòria és el resultat de la lluita dels treballadors i de la seva aliança amb les forces populars progressives.

0,10€ (2 pàgines)

"BOLCHEVIK"

Alemanya deté Carles Puigdemont

Llibertat ja pels independentistes catalans!

El 19 de juliol de 2017, els treballadors de Catalunya i del País Basc van demostrar la seva força i van aconseguir la independència política dels seus territoris. Aquesta victòria és el resultat de la lluita dels treballadors i de la seva aliança amb les forces populars progressives.

0,10€ (2 pàgines)

¡Por una república obrera catalana al norte y al sur de los Pirineos!

¡Libertad a todos los prisioneros *independentistas catalanes!*

A continuación publicamos un artículo conjunto del Grupo Espartaquista de México y la Ligue trotskyiste de France, secciones de la Liga Comunista Internacional (Cuarta Internacionalista).

* * *

El gobierno burgués español encabezado por Pedro Sánchez, del socialdemócrata PSOE, está arrastrando ante la Suprema Corte a doce dirigentes *independentistas* catalanes en un juicio farsa. Su “crimen”: haber organizado y llevado a cabo, en octubre de 2017, el referéndum sobre la independencia de la nación oprimida catalana y haber proclamado una república catalana.

El exvicepresidente de la Generalitat catalana, Oriol Junqueras de la Esquerra Republicana (ERC) —quien enfrenta una sentencia de hasta 74 años—, y otros ocho nacionalistas catalanes han pasado ya más de un año en prisión. Jordi Sànchez y Jordi Cuixart, antiguos dirigentes de las organizaciones independentistas Asamblea Nacional Catalana (ANC) y Òmnium Cultural (OC), y Carme Forcadell, ex-presidenta del Parlament de Catalunya, están también tras las rejas. Otros escaparon de España para evitar el arresto, incluyendo al antiguo presidente de la Generalitat, Carles Puigdemont del Partit Demòcrata Europeu Català (PDeCAT). Las policías y los servicios de inteligencia de Alemania y España colaboraron estrechamente para detener a Puigdemont, en marzo de 2018, sobre la base de una orden europea de detención más tarde retirada por España.

La supresión y la humillación de estos nacionalistas burgueses catalanes es una advertencia para todos los que buscan separarse de España. Como internacionalistas proletarios, exigimos la libertad inmediata de todos los *independentistas* catalanes, así como la libertad inmediata de todos los nacionalistas vascos encerrados en las mazmorras de España y Francia. **¡Abajo todos los cargos!**

Las acusaciones de rebelión, sedición y malversación de fondos públicos fueron originalmente presentadas por el gobierno español anterior, encabezado por el Partido Popular (PP) neofranquista. El abiertamente racista, antiinmigrante, anticatalán y antivasco Vox —un partido franquista a la antigua— se unió al gobierno como “acusador privado”. Los socialdemócratas, españolistas rabiosos y leales súbditos de “su majestad” Felipe VI, apoyaron desde el principio la persecución de los *independentistas* catalanes (incluyendo la suspensión de la autonomía catalana entre octubre de 2017 y junio de 2018); a partir del año pasado, la han impuesto desde el gobierno ellos mismos. Los partidos nacionalistas catalanes ayudaron a apuntalar al gobierno de Sánchez en Madrid, pero finalmente abandonaron el gobierno cuando éste se rehusó en repetidas ocasiones a conceder un referéndum sobre la independencia. Cuando los partidos catalanes hace poco votaron contra el presupuesto de Sánchez, éste se vio obligado a convocar elecciones generales adelantadas para el 28 de abril.

Pero el fallido intento de los socialdemócratas de llegar a un acuerdo con fuerzas catalanas bastó para encender la ira del PP, Vox y Ciudadanos (C’s). Esta trinidad franquista organizó una demostración de fuerza del chovinismo castellano el 10 de febrero en Madrid, exigiendo prisión para los *independentistas* y la caída del gobierno de Sánchez. Encarnando la unidad del chovinismo anticatalán español y francés, en esta orgía de atraso hizo acto de presencia nada menos que Manuel Valls, antiguo primer ministro francés y ahora candidato de C’s a la alcaldía de Barcelona. Bajo el gobierno de François Hollande (2012-2017), del Partido Socialista francés, Valls perpetró un ataque tras otro contra el proletariado e hizo lo que pudo para pasar a la historia como el flagelo de los árabes, los romaníes y todos los oprimidos.

Por la independencia respecto de España y Francia

Existe una sola nación catalana y una sola nación vasca, cada una dividida y oprimida por dos estados capitalistas, España y Francia. Con el fin de estabilizar el estado español después de la muerte del dictador Francisco Franco, se otorgó a fines de los 1970 una autonomía fraudulenta a Cataluña y el País Vasco, junto con otras regiones. En Francia, por otro lado, las naciones oprimidas carecen *totalmente* de derechos lingüísticos o legales. Especialmente en el País Vasco, la población encara tanta represión como en España. Debido a las diferencias en el desarrollo histórico del capitalismo en España y Francia, el motor principal de los movimientos por la independencia en Cataluña y el País Vasco [Euskal Herria] viene de las porciones de las naciones retenidas a la fuerza en España. Así, el destino de los vascos y los catalanes en Francia depende en gran medida de lo que suceda del lado español de la frontera.

Llamamos por la independencia de Euskal Herria y Catalunya, en el norte y en el sur. Estamos también por el derecho a la independencia de Galicia y por el retiro incondicional de España de sus enclaves en Marruecos: Ceuta y Melilla. En cuanto a Francia, estamos por la independencia de la colonia francesa de Kanaky [Nueva Caledonia] y de la nación oprimida corsa, y por el derecho a la independencia de *todas* las colonias francesas.

Reconocemos en la lucha por la liberación nacional una fuerza motriz de la *revolución proletaria* y procuramos imbuir a las clases obreras de Francia y España del entendimiento de que la lucha contra la opresión nacional de vascos y catalanes es una parte integral de la lucha por la emancipación del proletariado mismo. **¡Abajo la monarquía española! ¡Por repúblicas obreras de Catalunya y Euskal Herria!**

¡Abajo la UE!

Catalunya no tiene nada que se asemeje a un estado propio, especialmente fuerzas armadas; ante los embates castellanos y en ausencia de un proletariado con conciencia de clase, no hay esperanzas de realizar la independencia catalana en el futuro inmediato. La burguesía catalana se ha postrado ante la Unión Europea (UE), suplicando su apoyo. La UE no es ningún estado supranacional, sino un consorcio imperialista dominado por Alemania. Se dedica a extraer de la clase obrera de Europa, incluyendo la alemana, cada euro de ganancia que puede, mientras pisotea la soberanía nacional de sus miembros más pobres, como Grecia, Portugal o Rumania, a favor de las potencias imperialistas, centralmente Alemania y en menor medida Francia.

Pese a las ilusiones difundidas por los nacionalistas catalanes, la UE respalda sin titubeos al estado burgués español contra la independencia de Catalunya. Una Catalunya independiente amenazaría con la fragmentación de España y minaría el imperialismo francés al alimentar las aspiraciones nacionales de gallegos, vascos, corsos y de todos los pueblos coloniales. También amenazaría con la disolución de todo el club de bandidos y sus víctimas aglomerados en la UE. **¡Abajo la UE! ¡Por los estados unidos socialistas de Europa, reunidos sobre una base voluntaria!**

Por la independencia política proletaria

Los sucesos de los últimos dos años han demostrado que la independencia no vendrá de maniobras parlamentarias entre *independentistas* burgueses que imploran acuerdos de Madrid. Como escribimos el año

pasado: “Hay una fuerza capaz de dar realidad a la liberación nacional, venciendo a todos estos enemigos de la emancipación de Catalunya: es la clase obrera, a través de la movilización de su enorme poder social” (“La lucha por la liberación nacional en un *impasse*”, suplemento de *Espartaco*, enero de 2018). La clave para desatar este poder yace en la lucha por la independencia política del movimiento obrero. En Catalunya, esto significa combatir las ilusiones en los nacionalistas burgueses del PDeCAT, la ERC y la Candidatura d’Unitat Popular (CUP), enemigos de clase de los trabajadores catalanes.

De la mano de Madrid, los sucesivos gobiernos catalanes encabezados ya sea directamente por el derechista PDeCAT (y por su predecesor, *Convergència i Unió*) o en colusión con la ERC y la CUP, han impuesto la austeridad antiobrera y perpetrado brutales ataques anti-sindicales. Apenas el otoño pasado la Generalitat catalana, dirigida por Joaquim Torra del PDeCAT, desató a sus policías contra cuatro días de huelgas y manifestaciones por parte de empleados públicos, profesores, estudiantes y doctores, que protestaban contra los recortes y las alzas de las colegiaturas.

Los leninistas en España y Francia necesitan luchar por que el proletariado rompa con su enemigo de clase, ganando a los obreros a la defensa de la independencia catalana y vasca. En Catalunya, el proletariado está dividido, con una porción importante en contra de la independencia. Hace falta librar una lucha implacable contra el arraigado chovinismo castellano y francés de “España, una, grande y libre” y “Francia, una e indivisible”. Esa ideología burguesa es regurgitada por los socialdemócratas y “marxistas” reformistas, así como por los falsos dirigentes de la clase obrera a la cabeza de las federaciones sindicales. En España, éstas incluyen a las Comisiones Obreras y la Unión General de Trabajadores (vinculadas históricamente al Partido Comunista y al PSOE, respectivamente), y en Francia a la *Confédération générale du travail* (ligada históricamente al *Parti communiste français*) y *Force Ouvrière*. Sólo sobre la base de ese combate político podrán construirse partidos leninistas-trotskistas, la dirección revolucionaria necesaria para dirigir la lucha por el poder obrero en toda la región.

Seudotrotskistas, frentepopulismo y chovinismo

Hasta la víspera misma del referéndum del 1º de octubre de 2017 sobre la independencia de Catalunya, Izquierda Revolucionaria (IR, afiliada al Comité por una Internacional de los Trabajadores de Peter Taaffe) denunciaba la lucha por la independencia de Catalunya y Euskal Herria como contrapuesta al “socialismo”, al cual se supone se llegaría bajo los auspicios del “antiestablishment” (pero igual de chovinista) partido burgués Podemos. Ahora, estos oportunistas llaman por una “república socialista, de los trabajadores y el pueblo” en Catalunya, la cual vendrá de un “frente único” de organizaciones obreras y fuerzas burguesas tales como la CUP y otras (*El Militante*, febrero de 2019). La perspectiva política de IR es la del *frente popular*, una coalición con el objetivo de subordinar al proletariado a su enemigo de clase burgués. En España en la década de 1930, el frente popular —un gobierno *burgués*— fue el instrumento para el estrangulamiento de la Revolución Española, abriendo las puertas a las fuerzas de Franco y su sangriento reinado de reacción derechista (ver “Trotskismo vs. frentepopulismo en la Guerra Civil Española”, *Spartacist* [Edición en español] No. 36, noviembre de 2009).

En cuanto al repentino apego de IR a la “independencia” catalana, vale la pena señalar que su programa máximo sigue siendo una “República Socialista Federal” *de España*, que incluiría a los catala-

Spartacist

edició en espanyol
núm. 40, setembre de 2017

edició en francès
núm. 43, estiu de 2017

1 € (32 pàgines)

s'inclou amb una subscripció a *Le Bolchévick* o *Espartaco*

nes, vascos y gallegos independientemente de la voluntad de estas naciones oprimidas. Entretanto, la organización francesa ligada a IR, *Gauche révolutionnaire* (GR), se contenta con publicar de vez en cuando artículos de sus camaradas españoles, guardando silencio respecto a la opresión de catalanes y vascos a manos de su “propio” imperialismo francés. No es de sorprender que GR esté enterrada en el partido *burgués* chovinista y colonialista de Jean-Luc Mélenchon.

Los neomorenistas de la Corriente Revolucionaria de Trabajadores y Trabajadoras (CRT, en Francia la *Courant communiste révolutionnaire* dentro del Nuevo Partido Anticapitalista) llamaron por la abstención en el referéndum independentista de 2017 —llamado que constituyó una capitulación al chovinismo castellano—, al tiempo que otorgaban apoyo político a la CUP burguesa. Ahora tratan de hacerse pasar por los más férreos combatientes por la “autodeterminación catalana”, mientras siguen perorando chovinismo castellano.

Haciendo referencia a las elecciones catalanas de 2017 impuestas por Madrid, escriben:

“Una porción importante de la clase obrera catalana votó a Ciudadanos pensando en la unidad nacional... La idea de una ‘balcanización’ de la península obviamente sería grave y no hay fuerza política de izquierda y de clase que pueda desealarla seriamente” (*izquierdadiario.es*, 23 de julio de 2018).

Así, aunque dice que “los revolucionarios no estamos a favor de cualquier unidad del Estado español”, la CRT *se opone* a la separación de Catalunya, Euskal Herria y Galicia en nombre de... ¡la “unidad nacional” de España! Como en el caso de IR, las declaraciones de la CRT en apoyo a la autodeterminación están condicionadas a una federación de repúblicas ibéricas “libre y voluntaria”, ¡para lo cual han “insistido en los llamados a la CUP [burguesa] a romper con la burguesía”!

Al contrario del alarmismo chovinista de la CRT sobre la “balcanización” de España, la victoria en la lucha por la independencia de Catalunya sería de hecho un duro golpe contra el aparato represivo capitalista que mantiene al proletariado entero encadenado a la esclavitud asalariada. Pero la victoria proletaria internacional no es el objetivo de la CRT, IR y los de su calaña. En contraste, en la LCI nos esmeramos en seguir las enseñanzas de Marx, Engels, Lenin y Trotsky para luchar por nuevas revoluciones de Octubre alrededor del mundo. ■

Le Bolchévick

Publicat pel comitè central de la Ligue trotskyste de France
4 números (1 any) més *Spartacist* (edició en francès)
Estat francès: 3€ □ Estat espanyol: 4,50€ □

Espartaco

Publicat pel Grupo Espartaquista de México
4 números més *Spartacist* (edició en espanyol)
México: Méx.\$25 □ Europa: 2€ □

Spartacist, òrgan del Comitè Executiu Internacional de la Lliga Comunista Internacional (Quarta Internacionalista), es publica en alemany, anglès, francès i espanyol.

Centre internacional: ICL, Box 7429 GPO, New York NY 10016 USA

Web: www.icl-fi.org

Subscriu-t'hi!

Nom: _____ Tel.: _____

Adreça: _____ Codi postal: _____

Població: _____ País: _____

Pagament a: **França:** Sociéte d'édition 3L, LB, B.P. 135-10,
75463 Paris Cedex 10 França

México: Angel Briseño, Apdo. Postal 006,
Admón. Postal 13, CP 03501, Ciudad de México